

De wisselaar

Hij had structuur, een systeem, routine. Wanneer hij zijn voeten langs het bed zette, verliep de verdere dag altijd in een zekere volgorde. Soms moest hij zijn werkzaamheden aanpassen. In de winter bijvoorbeeld, als de wissels bevroren waren, of in de herfst wanneer er erg veel bladeren op de rails lagen.

Meer nog dan de dagelijkse handelingen, ervoer hij zijn werk als een bloedserieuze aangelegenheid. Een geboren perfectionist. Niets wilde hij aan het toeval overlaten. Toeval bestond niet. Het was het werk van de Heer.

Een bekende uitspraak van hem : “De mens zoekt zijn weg, maar de Heer heeft hem bepaald”.

Zijn uiterlijk, ietwat nors met een redelijk stevig postuur. Wanneer mensen hem voor het eerst zagen waren ze op hun hoede. Een veelvuldig uitgesproken vooroordeel zou zijn geweest, dat hij erg streng was. Hard voor zichzelf maar als klei in de handen van zijn dochtertje.

Het noodlot sloeg echter ook bij Tjedde - zo heette hij - toe, ondanks zijn harde werken en trouw kerkbezoek. Zijn vrouw Marthe zat op een avond dood in haar stoel. Hij was teruggekomen van zijn laatste dienst, zijn laatste wissel. Anders stond ze meteen op om voor hem een lekkere beker warme chocolademelk te maken alleen niet die keer. Eerst dacht hij nog dat ze sliep en stootte haar zachtjes aan. Toen ze daardoor scheef in haar stoel zakte, wist hij dat ze haar laatste adem had uitgeblazen.

Het viel hem zwaar, laten merken deed hij dit echter niet. Hij hield vast aan zijn structuur, zijn routine, met uitzondering van zijn dochtertje.

Zij moest naar school gebracht, eten en de nodige aandacht. Met veel moeite wist hij zijn werk te combineren met haar opvoeding. In rap tempo werd hij grijs.

Als iemand vroeg hoe het met hem ging, zei hij: “Ik houd vast aan de Heer”.

“Deze zei immers: Ik ben het licht der wereld, wie mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen maar hij zal het licht des levens hebben.”

In het dorp was inmiddels een vrouw aangekomen waar de dorpsbewoners geen hoogte van konden krijgen. Een moderne vrouw die werk zocht. Modern was een vies woord bij de conservatieve gelovige dorpsbewoners. Ze had inmiddels opgevangen uit gesprekken in de supermarkt dat Tjedde alleen de zorg droeg voor huis, werk en kind.

Daar lag de kans. Ze kon zich voorbeeldig voordoen, zich terdege bewust van haar schoonheid en charme.

En ook al was Tjedde een toonbeeld van hard werken, met een rotsvast geloof in de Heer, hij bleef ook een man. Een man die het erg zwaar viel om twee rollen op zich te nemen.

Zo vond de vrouw – Chantal – genaamd, een baan plus huis bij de wisselaar.

Ze kon uitermate goed overweg met Emma, zijn dochtertje, de maaltijden waren een feest en ze onderhield het huis keurig. De schoonheid en charme daarbij opgeteld maakte dat Tjedde na een poosje als een blok voor haar viel.

Een man van het geloof zijnde moest er wel worden getrouwd, van samenwonen was geen sprake. Chantal gaf haar jawoord, ze had doel 1 van hun plan bereikt.

Ja, hun plan, het achterbakse mormel bleek al getrouwd te zijn met een jongere man. Ze hadden dit piekfijn uitgedokterd.

Het was allemaal begonnen met de verhuizing van het nichtje van Tjedde naar Rotterdam. Ze wilde losbreken van de cultuur die heerste in het bekrompen Zeeuwse dorpje. Vond een baan achter de bar van een louche café en ging helemaal van God los in de avonden dat ze niet hoefde te werken.

Op een van die avonden, waarop ze stomdronken was, kwam ze Chantal en haar man tegen. Ze spuugde het hele dorp uit, samen met haar levensloop.

Daarbij ook nog eens bekend makend dat haar familie een grote erfenis had ontvangen, waar ze met hun dikke reet op bleven zitten. Want volgens hun geloof was het leven niet om van te genieten. Oom Tjedde was in haar ogen wel het meest gelovig, daar zou Emma later goed mee zijn. Zeker nu hij weduwnaar was geworden. En dat was bij Chantal niet tegen dovenmansoren gericht.

De nodige informatie werd verzameld en het plan opgesteld. Geen enkele man had ooit de schoonheid en charmes van Chantal kunnen weerstaan, gelovig of niet. Na alle details uitvoerig te hebben doorgenomen en de nodige afspraken te hebben gemaakt, vertrok Chantal naar Zeeland, met de dollartekens in haar ogen.

Het was inmiddels september geworden. Enkele maanden reeds getrouwd. Ze verveelde zich stierlijk in het saaie dorp met uitsluitend de zorg voor het huis, de maaltijd en dat blok aan het been genaamd Emma. En dan de seks met die bonk van een vent, in een woord verschrikkelijk.

Maar ze moest nog even geduld hebben, tot de duisternis 's avonds vroeg intrad en ze hun slag konden slaan.

Die beruchte avond in oktober liep Tjedde zoals gewoonlijk langs de rails naar het wisselpunt. Zijn laatste wissel van die dag om vervolgens tevreden terug te keren naar vrouw en kind.

Hij hoorde wat geritsel in de struiken. De muizen, eekhoorns en ander viervoetig klein spul is nog druk aan het hamsteren voor de komende winter dacht hij nog. Het kwam niet in zijn goedgegelovige hoofd op om iets anders te vermoeden. Keek nog op zijn horloge voordat hij de wissel omzette. De trein zou elk moment langskomen. Te zeer was hij bezig met zijn werk, waarschijnlijk had hij anders de bewegingen achter hem bemerkt. Op het moment dat hij de wissel vastpakte raakte de loden pijp hem vol op zijn hoofd.

Zijn grote lichaam viel op de wissel waardoor die gaandeweg werd omgezet.

Een tweede klap liet hem op de rails belanden.

De piepende remmen van de trein lieten Emma verschrikt ontwaken. In een reflex sprong ze uit bed en rende in haar pyjama langs de rails. De rest van het dorp ontwaakte door het gegil van het meisje, wat werkelijk door merg en been ging.

De piepende remmen waren voor Chantal een teken dat ze haar inmiddels ingepakte koffer tevoorschijn moest halen om aan de achterkant van het huis opgepikt te worden door haar jonge man. Het geld had ze die middag al van de bank gehaald.

Ze is het nooit te boven gekomen, mijn moeder, wat ze die avond aantrof langs de rails. Een warme familie nam haar op in het gezin, een gezin met uitsluitend jongens. Met een van die jongens is ze heel wat jaren later getrouwd.

Hij was zo onder de indruk van haar, altijd heeft hij zich om haar bekommerd, mijn vader.

Warme gevoelens had ze voor hem maar was nooit helemaal aanwezig.

Vaak staaarde ze voor haar uit, totaal in gedachten verzonken. Na al die jaren sprong ze nog steeds overeind bij een hard geluid of piepende remmen.

Steeds meer sloot ze zich op in haar vacuüm. Heel af en toe had ik nog contact.

De blik van mijn vader toen hij op school verscheen, maakte dat ik al begon te huilen voordat hij nog maar iets gezegd had. Mijn moeder had zich nadat ik naar school was vertrokken opgehangen in de garage.

Leven zonder haar was voor hem als een woestijn voor een vis. Vocht had hij nodig, alcohol werd zijn vriend. Hij heeft zich in een aantal jaren tijd letterlijk dood gezopen.

Mijn woede zit diep. Of beter gezegd haat.

Zelfs nu ik een eigen gezin heb, groeit mijn haat nog meer. Als een parasiet vreet het me op. Ik moet handelen, wraak nemen voor hen. Dan pas zou ik echt kunnen leven.

Het kostte me tijd, energie en geld maar opgespoord heb ik ze. Verhuisd naar Amsterdam hebben ze met mijn opa's geld goede zaken gedaan. Louche zaken.

Hun zoon zit ook in het bedrijf. Hij beheert menig cafe en stripteasebar.

Aangezien ik er erg goed uitzie, besloot ik te solliciteren en werd aangenomen als stripgirl.

Hij kreeg me al gauw in de smiezen en liet op een avond een boodschap voor me achter in de kleedkamer. Ik werd zijn minnares.

Na een tijdje gaf hij te kennen een weekendje samen weg te willen gaan, over

14 dagen. Dan was er een bijeenkomst voor ondernemers wat een

perfecte smoes zou vormen voor zijn vrouw. Mijn man was op de hoogte van mijn

wraakactie. Begrip kon hij wel opbrengen maar ermee eens was hij het niet. "Het heeft geen zin om je tegen te houden, zo zei hij, dan zal het onze relatie ondermijnen". De details wilde hij echter niet horen, wel schreef ik alles op, voor het geval dat er iets zou gebeuren.

Het weekendje weg zou mijn ultieme kans worden om wraak te nemen. Onderweg zou ik toeslaan. Moest er niet aan denken om nog een heel weekend met hem door te moeten brengen. Had al een toepasselijke plek gevonden en beschikte over alle informatie die ik nodig had.

Precies op tijd komen we op de plek aan, nu moet ik alert blijven en mijn zenuwen bedwingen. Vlak voor de rails graai ik mijn revolver uit mijn tas

en schiet hem door het hoofd. Draai meteen de autosleutel uit het contact zodat we op het juiste spoor stil staan. De spoorbomen gaan naar beneden onder luid gerinkel en geknipper van de lichten. Het is gelukt.

Nu maken dat ik als een speer uit de auto kom, om daarna als een zogenaamde achteloze voorbijganger het ongeluk te zien gebeuren.

De deur is op slot gesprongen zoals dat gaat bij moderne auto's wanneer de sleutel uit het contact is verwijderd. Iets waar ik geen rekening mee had gehouden. Zie de trein al naderen, druk op de ontgrendeling van de contactsleutel waarop de deur geopend kan worden.

Eindelijk sta ik buiten en kan ik snel teruglopen. Houd mijn ogen gericht op de spoorbomen vlak voor me

waar ik onderdoor moet schieten. Hoor het denderen van de trein vlak achter me maar ook een luide toeter naast me. Nog iets waar ik geen rekening mee heb gehouden schiet het door mijn hoofd vlak voor de tegemoetkomende trein mij vol raakt.

Jaren later ontdekt haar zoon de opgeschreven wraakactie van zijn moeder.....

Terry van Lierop

8 oktober 2014

